

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana.

Mogućnost za isповijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa i prije večernje mije preko tjedna.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Ureduje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIII Broj 43 (633), 17. rujna 2023.

KRALJICA

XXIV nedjelja kroz godinu DAR LJUBAVI

Nemam ti ništa drugo ponuditi,
prijatelju moj, doli ljubavi;
to je nešto što nisam posudio, niti unajmio.

Ne može se mjeriti novcem
i ne može biti previše korištena;
nije lomljiva da se može razbiti,
ali je često iskorištavana.

Darujem je drugima,
ali svaki put je jedinstvena;
njezino značenje je uvijek drugačije,
ovisi o tome što tražiš.

Ljubav je nešto što možeš pohraniti
i osjetiti kad si u potrebi, ali se nikad ne izlaže,
njezina je ljepota skrivena.

Darujem je slobodno, ne kao skupocjeno jamstvo,
ljubav koju darujem ima doživotnu garanciju.

I. čitanje (Sir 27, 30-28,7), II. čitanje (Rim 14, 7-9)

Iz Evanđelja po Mateju (Mt 18, 21-35)

ŽIVOT JE OPRAŠTANJE

Osveta, zar nije nešto naravno? Svi smo mi ljudi jako osjetljivi na svoja prava i na povredu (uvredu) naših prava. Također, nema sumnje, da smo manje osjetljivi na prava drugih i na povredu njihovih prava. – Potrebno je biti svjestan ovoga. Ako smo svjesni svojeg stanja tada se kao razumni ljudi možemo bolje i realnije ponašati.

Znademo se bolje čuvati da budemo u objektivnom polju. Ne radi se o tome hoćemo li ili nećemo biti objektivni jednako prema sebi i prema drugima, to jednostavno ne možemo biti. Uvijek smo subjektivni. To je naša ljudska istina. Svi mi držimo do sebe, do svoje osobe. To nam je nešto sveto. I to je pravo, ali je isto tako pravilno da i drugi ima isti osjećaj i ista prava kao i mi. Prema drugima uvijek nam se pojavi neki ALI ili neki manjak argumenata, dok za sebe uvijek nalazimo dokaze i razumijevanje.

Povrede koje nam se nanose doživljavamo vrlo teško i čini nam se da su neoprostive, ali isto tako ne doživljavamo povrede drugih. Kao da nam je nekada oprostiti manje uvrede negoli velike. Bližnjemu teško oprštamo, ali velike stvari prebolimo i oprostimo. I tako nas povijest uči i danas mi doživljavamo isto: uvreda se uzvraća na uvredu, osveta na osvetu. Tako se stvara veća akumulacija zla. Povijest postaje akumulacija zla koje u pojedinim epohama eksplodira u obliku rata.

Znači, odgovor uvredom na uvredu, zlo na zlo ne dokida se niti reducira zlo, dapače se povećava. Na taj način nema izlaza. To ne može riješiti nikakvo svjetsko pravo i pravda. Rješenje treba tražiti izvan proporcije zla i mržnje. Neki se straše da bi oprštanje značilo i produžavanje zla i nasilja. Ali bez oproštenja nema mira među ljudima. Koliko li je bilo "pravednih ratova", a ipak rezultati nisu bili ni dobri ni pravedni, dapače, bili su vrlo nepravedni i vrlo zločesti.

Ajde da rečemo, možda se na općenitoj razini može naći nekih razloga za "pravedno ratovanje", ali se vrlo teško može naći pozitivnih opravdanja na osobnom planu. Kad se jedan drugome suprotstavljam i postavljamo neprijateljski. To je sudska Kaina i Abela. Kroz njihovu simboliku rečena je tajna zla i bratstva. Kao da je čovjek sjedište ljubavi

i zla. I jedno i drugo je u čovjeku, iako nemaju jednaku vrijednost, sudeći trijezno.

Oproštenje je čin ljubavi. Bez nje se ne može govoriti o oproštenju. I zato je oproštenje božanski čin. Bez posjedovanja tog božanskog u sebi ne može se iskreno oprostiti. Bez ljubavi oproštenje je taktika i može se dogoditi da netko "opraštajući" bez ljubavi još više uvrijedi i ponizi onoga kom se opašta. Promašaja će uvijek biti. Pa i Isusov dolazak nije dokinuo grijeh. A da bi ga ipak mogli živjeti kao ljudi Isus nas poziva na oprštjanje.

Svako oprštjanje liječi ljudsku zloču i ponovno uspostavlja ranjeno bratstvo koje je povrijeđeno s "Kainom i Abelom". Dapače, "korektni odnos" i s Bogom uspostavlja se kroz bratsko oprštjanje i ljubav. Tako je i u međuljudskim odnosima. Tko nije spremjan praštati i prihvatićati oprost ne može živjeti kao čovjek. Čovjek se rješava neprijatelja praštanjem. Ničim drugim. Svi smo mi u određenoj "dozi" nepravedni baš zato što smo osjetljiviji na svoju pravdu nego li na pravdu drugoga. Kad se gledamo u svjetlu današnjeg Evanđelja, onda u sebi prepoznajemo dva lika: mi smo i onaj koji prašta, ali i onaj koji drugoga gnjavi. Jasno, nismo to istovremeno, ali u nama su skrivena oba lika. Ipak se stalno molimo Bogu: "oprosti nam kao što mi oprštamo". Kako je to plemenito, ali i zamka koju sami sebi postavljamo. Izgleda da je potrebno da nam se oprosti više negoli što mi oprštamo. To bi bila realnija molitva.

Ali na način kako se mi budemo odnosili prema drugim ljudima tako se i Bog odnosi prema nama. Tako ga mi molimo! Bog, koji nas je stvorio za ljubav i dobro poziva nas da praštamo kao grješnici grješnicima. Oprštjanje je u biti kršćanskog vjerovanje. Zato se oprštjanje i odvija bezuvjetno. Isus nam svima daje primjer. Ljubav samo može oprostiti, a nikoji drugi razlozi. Isus na svojem putu "samo oprštio". 'Kud je prolazio samo je oprštao i mirio' – netko napisao.

Postoji li grijeh koji je neoprostiv? To je grijeh protiv Duha Svetoga, grijeh protiv Božje ljubavi. Tko ne prihvata ljubav tome je nemoguće oprostiti. Bože, prosti nam grijeha naše i onda kad mi ne znamo (nećemo) oprštati...

Marijan Jurčević, OP